

Visbys förlust

Jag vaknar hastigt av att pappa skakar mina axlar.

"Fort Anton, han kommer idag. En fiskargubbe på Karlsöarna har fått syn på hans stora flotta."

Jag förstår direkt att det är Valdemar Atterdag han pratar om. Vi har väntat honom i 2 månader nu. Efter att vi fick brevet om att han var på väg har inget varit sig likt. Vi har sparat mat till dem som kommer att behöva sitta i källaren för att ta skydd. Vi har rotat fram min gammelfarfars rustning och alla gotlänningar som är lämpliga för att kriga har övat med och utan hästar.

Jag, som endast var 13 år var tydligen lämplig för att kriga. Min lillasyster Lilly och min mamma Saga skulle få stanna hemma medans jag och min pappa skulle ut och kriga.

Jag klädde på mig rustningen pappa hade lånat av vår granne och gick ut i stallet och släppte ut hästarna som inte skulle få följa med och gav dem lite hö. Lammen var redan ute så de fick lite godis. Jag öppnade luckan i väggen där korna står och medan de travade ut så fick min häst Vilja och pappas häst Lucas lite havre. Jag kollade på Vilja medan hon åt, hennes gråbruna päls med de vita partierna på magen hade blivit korthårigare nu på sommaren. Hon var ganska liten men hennes namn beskrev verkligen henne. Vilja! Det var jag som hade döpt henne, jag var 7 år när jag fick henne och då var hon föl. Nu är hon 6 år och skulle kanske inte ens överleva dagen, jag får gåshud av bara tanken.

Jag gick in i huset igen för att äta frukost. Mamma satt redan vid matbordet och åt på en ostmacka. Hon såg väldigt nyvaken ut, hennes ljusbruna hår hängde i stripor, ögonlocken kunde knappt hålla sig uppe och pannan rynkade sig när ljuset slog emot från ytterdörren.

"Kom och ät lite Anton, du kommer inte orka annars" sa hon.

"Jag kommer, ska bara väcka Lilly."

"Hon är redan vaken så du kan komma och äta så fixar jag en macka som du kan ha med dig."

En halvtimme senare satt jag och pappa på hästarna och var på väg. Mina sadelväskor var fullpackade med mat och vatten. Gräset vi red på var alldeles gult av torkan som varit hela sommaren. Havet brusade några hundra meter bort. Det var väldigt långt att rida eftersom att samlingsplatsen var på andra sidan Gotland. Vilja skrittade snabbt och ville bara springa. Jag tog upp en av mackorna mamma hade gjort och

kollade runt lite medan jag åt. Vi såg fortfarande havet åt höger och framför oss och åt vänster var det fullt med skog.

En liten bäck ringlade sig fram bredvid oss, glad och ovetande om vad som kommer att hända. Det var inte långt kvar nu. Vi hade precis kommit ut ur den mörka skogen och nu var det bara öppen mark framför oss.

Efter en lång väg var vi framme vid mötesplatsen, det hade redan samlats folk där trots att vi var tidiga. En man i 40-års åldern armbågade sig fram genom folkmassan och ställde sig på en pall framför oss. Han var väldigt lång och hans ansikte var grovt och rynkigt. Skägget var rödaktigt, lite tovtigt och smutsigt. Han överröstade alla nervösa män med en stark röst och den grövsta gotländskan jag har hört.

"Idag ska vi kriga för våra liv", ropade han. "Idag har danskarna kommit och vi ska visa dem vad vi går för!"

Vi fick instruktioner om vart vi skulle gå och hur vi skulle göra. Ifall danskarna lyckas komma förbi oss på första stället så skulle vi rida in mot stan och hjälpa dem som krigar där.

50 minuter senare hördes hästhovar som dånade i marken och danska krigare som skrek åt varann. Nu kommer min sista stund, tänkte jag. Det enda jag kände var Viljas andetag genom sadeln.

Solen brände i ryggen och framför oss började vi se dammoln från hästhovar. De kom närmare och närmare mig och alla andra gotlänningar, hästarna trampade på stället och jag kände nervositeten i luften.

Efter det var allt bara en röra. Danskarna tog sig förbi oss och vi började rida in mot stan för att hjälpa de andra. Det enda jag kände var rytmen av Viljas mjuka steg, jag kände inte såret jag hade fått av ett svärd. Det blödde men jag märkte inget.

Det första vi såg när vi började närma oss stan var en massa blodiga lik. Ett 100-tal döda gotlänningar och nästan lika många danskar. Vi hörde skrik från människor, gnäggningar från hästar. Vilja svarade på en gnäggning som jag kände igen. Jag tittade upp och några meter bort stod min bästa kompis häst. Bredvid hästen låg min bästa kompis. Han var död... Min allra bästa vän låg död rakt framför mig. Jag började gråta men tystades av en arg gammal man som bad sluta gråta.

Eftersom Valdemar var kristen vilade vi dagen efter, söndagen. Nästan hälften av alla krigare hade dött.

På måndagen var det över och danskarna hade segrat. Min bästa vän hade dött och det hade nästan jag också. Pappas häst hade fått en pil i sig och dött så vi behövde gå hem. Vi skulle inte hinna hem innan det blev mörkt.

Jag var inte ledsen över någonting, jag skulle nog bli ledsen sen men inte just då. Det enda jag tänkte på var att jag hade överlevt. Jag och Vilja. Det kändes överkligt och jag var tvungen att nypa mig i armen för att se att jag inte drömde.

Himlen hade börjat mörkna och vi tände en eld och åt den sista mat vi hade, innan vi gick och lade oss. Det var kallt och filten kliade och jag tänkte att jag aldrig skulle kunna somna.

Jag somnade nog ändå, för jag vaknade av att ljuset smög fram genom mina ögonlock. Vi började gå hemåt, trötta och slitna. Jag hade fått ett ordentligt sår av svärdet och inte förrän nu kände jag hur det bultade. Jag tänkte att jag fick tvätta av det när jag kom hem, men det gick inte att sluta att tänka på det. Det sved och bultade, jag skrek av smärta.

"Kom Anton", sa pappa "vi är snart framme!"